

pinlige Pligt det var at vejlede sin umyndige Forlovede i hans langsomme Udvikling, var pludselig bleven Eleven, der trængte til Hjælp og Overbærenhed. Og saa ivrig blev hun efterhaanden i sine Studier, saa begejstret for de uanede Undere, de evighedsdybe Tankeverdener, der afslørede sig for hende under et kemisk Eksperiment eller en matematisk Beregning, at hun — ganske som i sin Tid, da hun havde kastet sig over Studiet af Sanskrit — af Husets Læge fik et alvorligt Tilhold om at vogte sig for Overdrivelse.

Dog, Kærligheden havde endnu stadig en større Part i hendes Iver, end hun selv vidste af. I denne lidenskabelige Tilegnelse af Pers Viden og i den aandelige Befrugtning, hun høstede deraf, søgte hun Erstatning for det Afsavn, hun led ved Adskillelsen fra ham. Nu, ligesom i sin Forelskelses første Dage, havde hun tyve Gange i Døgnet Pennen i Haanden for at skrive til ham, undertiden blot for at nedkaste en eneste Linje, et Udbrud af Glæde over den pludselige Forstaaelse af en vanskelig geometrisk Opgave eller af Sorg over ikke at have ham hos sig, naar hun trængte til hans Hjælp. Alt, hvad der i Dagens Løb hændte hende, hver Tanke, der gik gennem hendes Hoved, følte hun Trang til at meddele ham, skønt Pers Breve til hende stadig lod baade Fortroligheden og Ømheden ubesvaret. Men paa dette Punkt havde hun efterhaanden slaaet sig